

Žár v obřím kotli

NÁVŠTĚVA TŘETÍHO NEJMENŠÍHO OSTROVA KANÁRSKÝCH OSTROVŮ

La Palma nese hrdě přívlastek „la isla bonita“ neboli krásný ostrov. Vysloužil si ale i přídomek zelený, protože na něm ze všech Kanárských ostrovů bují nejvíc vegetace. Z pohledu Středoevropana je druhé spojení přece jen poněkud zpupné, ten by spíš sáhl k přívlastku horoucí. Slunce je tu totiž nemilosrdně spalující většinu dní v roce a dlouho se zde projevovala tvůrčí síla horkého zemského jádra.

FOTO: NP CALDERA DE TABURIENTE

„Už tam budeme,“ ujišťuje nás průvodce Antonio, když už se půl hodiny šplháme v mikrobuse serpentínami na vrchol pohoří v národním parku Caldera de Taburiente. „Ještě že tak, už to dlouho nevydrží,“ říká žena po mé levici. Koukám na její pobledlou tvář a ochotně věřím. Ostatně i můj žaludek, který právě spořádal vydatný oběd, dává najevo, co si o klikaté cestě myslí. Poslední zákruty mezi stromy a rázem jsme nad vším. Nad domy, lesy i nad mraky. Kdesi za bílou peřinou můžeme tušit modrou hladinu oceánu.

Ze silnice vidíme horský hřeben, ale náš mikrobuse míří až k tomu úplně nejvyššímu bodu, na 2426 metrů vysokou vyhaslou sopku Roque de los Muchachos neboli Skálu chlapců. Kůži spaluje ostré slunce, ale naštěstí pofukuje mírný větřík, takže snad nebudeme na konci pochodu upečení za živa. Nasazujeme pokrývky hlavy a poctivě se mažeme krémy.

Je to stále Země?

Protože řidič dovezl naši výpravu opravdu kousek pod vrcholek, už jen poněkud „masňácky“ vystoupáme pár metrů. Otevře se nám pohled do obří kotliny, vyhloubené asi před 13 miliony let sopečnou erupcí, a na bílé kloboučky vesmírných observatoří připomínající obrovské bílé hříby, rašící na severním okraji vyhaslé sopky.

K jejímu vrcholku, tvořenému menšími skalnatými útvary, vede pečlivě upravená pěšinka. Na jejím konci čeká pohled dolů do obrovského kotle, který dal název i celému národnímu parku Caldera (kotel) de Taburiente. Uchvacuje nejen hloubkou, ale i barvou a tvarem skal, jež ho tvoří.

Ostré červenočerné hřebety skalnatých masivů vystupují proti sytě modré obloze. V paprscích žhavého odpoledního slunce připomínají jejich vyprahlé svahy částečně záběry

amerických kaňonů, částečně krajinu vzdálené planety, přestože červený podklad tu a tam naruší zelené trsy trávy a nízkých keřů.

Dojem přistání na jiné planetě ovšem silně umocňují teleskopy Evropské severní observatoře, založené na ostrově La Palma v roce 1985. Podobnou stanici lze najít také na neďalekém ostrově Tenerife. Oba ostrovy jsou díky průzračnému a čistému vzduchu, stabilnímu obrazu ve dne i v noci a důsledně uplatňovanému zákonu proti světelnému znečištění jedněmi z nejvýhodnějších míst pro astronomická pozorování na severní polokouli.

Na La Palmě je celkem dvanáct různých teleskopů. Největší z nich a zároveň jeden z největších na světě se jmenuje Gran Telescopio de Canarias. Je vybaven zrcadlem o průměru 10,4 metru a slouží ke zkoumání černých děr a nejvzdálenějších hvězd a galaxií ve vesmíru.